

Så siger hr. Jerup, at det her forslag jo bare er et ekko af mediernes behandling af disse ting. Sådan opfatter jeg det ikke. Man kan så spørge om, hvorfor det pludselig er blevet nødvendigt.

Nu er der jo indledt en, skal vi sige lidt ny form for dialog mellem dommere, dommerstanden og politikere; den foregår på en lidt anden måde, end den tidligere har været. Og så kan det nok ikke være utilstedeligt at inddrage domstolens praktisering af den gældende lov, som jeg mener er årsagen til, at vi står i en situation, hvor vi må skærpe og give – for at bruge en moderne floskel – et vink med en stor vognstang eller et kraftigt ring med sølvklokken, således at man hos domstolene forstår, hvad der er lovgivers mening.

Når der laves visse strafferammer, så kan jeg godt forstå – og det gælder i øvrigt meget kriminalitet – at man ikke går til maksimumstraffen alt for gerne og bestemt ikke alt for tit, for der kan jo altid tænkes et tilfælde, hvor en forbrydelse er af samme art, men værre end den, der p.t. er til pådømmelse. Men det må dog være meningen, at man, når man starter med bøde, hæfte og så fængsel i op til nogle år, hvis der er alvorlig lovovertrædelse inden for det emne, loven behandler, ikke hele tiden giver én af de absolut mildeste straffe.

Derfor skal det altså klargøres og kundgøres med sølvklokkeringning for domstolene, at det er lovgivers mening – og det er efter lovene, dommerne skal dømme – at der skal slås ned, at der skal straffes og også med straffe i midten af den strafferamme, som paragraffen omfatter.

Jeg ved da godt, at der er noget, som hedder en bagatelgrænse, og den skal vi også være forsigtige med at afskaffe, men der er også noget, der hedder, at mange bække små gør en stor å, som til sidst kan blive til en stor flod.

Og så vil jeg sige, at hvis man laver mangfoldige bagateller til egen fordel, så kan man for min skyld godt fra samfundets side udvise en vis mildhed i bedømmelsen, men her er det jo ikke noget, man alene laver til egen fordel, men i høj grad til andres skade og fordærv, og derfor er en overdreven mildhed i den slags forhold helt misforstået og altså ikke efter Tingets mening, hverken efter den gamle lov og bestemt heller ikke efter den her foreslåede.

Må jeg så med hensyn til B 17 sige, at den første pind i Venstres og De Konservatives beslutningsforslag omhandler det samme forhold som L 23, og derfor må vi drøfte de to forslag samlet i udvalget, mens anden og tredje pind i B 17

mere hører til indenrigsministerens lovforslag nr. L 24. Da det er næste punkt på dagsordenen, vil jeg tillade mig at tage stilling til den tid.

Lad mig i øvrigt oplyse, at CD's normale retsordfører for tiden befinder sig i New York, og derfor må debatten og mine kolleger nøjes med mig som CD's repræsentant.

Pia Kjærsgaard (DF):

I alt for lang tid har handel med narkotika været for omkostningsfrit og nærmest legalt. Det bør naturligvis straffes hårdt, når nogle personer kynisk udnytter, at der ikke sker noget som helst, hvis man blot har små mængder narko på sig. Selvfølgelig skal udlændinge udvises ved første dom for handel med narkotika. Jeg synes, at den undskyldning med internationale konventioner har vi hørt før, og jeg tror ikke, den har spor på sig overhovedet, men det kan undersøges. Jeg tror, at det som sædvanlig bare er en dårlig undskyldning for ikke at tage fat på problemerne.

Vi er blevet præsenteret for uhyggelige eksempler på dødens købmænd, og man skal tænke meget på, at hver evige eneste gang er der ofre, som bukker under for denne handel. Naturligvis skal narkomanerne have behandling, men det er en anden sag, som ikke må blandes sammen med denne her – slet ikke udlevering af heroin, som hr. Bjørn Elmquist var inde på. Det vil Dansk Folkeparti gå imod, og det er ikke det, som debatten drejer sig om i dag, selv om nogle forsøger at få den ind på det emne i stedet for.

Narkobagmændene, siger nogle af ordførerne, skal vi havde fat på, og det er jeg naturligvis aldeles enig i, og jeg vil tillade mig at kæde netop det problem sammen med de andre forslag, vi behandler her i dag, nemlig rockerkriminaliteten, hvor der er kanonstor, sikkert korrekt mistanke til, at rockernes formue stammer fra narkosalg. Så jeg synes, at alle de forslag, vi behandler her i dag, kan kædes sammen med rockerkriminaliteten.

Jeg mener naturligvis, at Venstres og De Konservatives forslag er mere vidtgående og mere rimelige at få vedtaget end regeringens. Jeg mener således, det er godt, at det er lidt mere vidtgående; det kan Dansk Folkeparti støtte. Det bliver nok i sidste ende regeringen, som får det fulde flertal. Vi vil selvfølgelig også stå bag det forslag, men alligevel ærgre os en smule over, at man ikke strammer mere op.